

képmásomat viselő mobil?
Dallam vagy?
Kebleid között szenderegni,
miközben a ház előtt kavarog a hó,
csak az áram zúg a távvezetékben,
s az éjszakát megvilágítja
egy vontató fülkeablakára ragasztott matrica,
mögötte a sofőr elbóbiskolt a hóesésben.
Bicegj oda az egyetlen lábadon,
söpörd el a havat a szárnyaddal,
hadd prüsszölgjön a vad, míg el nem olvad,
s a villámroptű fülemülék mindent beleadnak,
ússzon fényárban a fülke és a járgány,
aztán szólj, habanéra! míg a vezeték
szikrázva csapódik a tetőre.
Egy férfi, elkékült állal
a szemem előtt fagy meg.

BESTE KORNÉL JÓÍZÚEN FALSTAFFOL

Felicita, nagy szerencse, de ha esik?
Nem ugrálhatok, esélyem
széteső esettanulmány: kétes,
s belezúgok a szabadesésbe, hát nem?
Még szerencse, felicita, itt egy alma!
Kilestem, s hogy elszálltam, rám esett:
fénye, két almája, egybeesés, tudva,
hogy mind, ami magában esne, talmi.
Átesünk a léten, esni, ess, ne vess,
esendő minden, s esős az eshetőség.
Decline and fall, lennék emberke Fallada,
beste Kornél, ha falstaffol esőben,
Sir John Falstaff, fájától nem estem
messze, túl nehéz az ember, esne
pennacsúcsok, óratornyok, állomások
mentén sárba, újra mélyre, egyre esne,
mint az őszi lomb, lehullna, s végre
mezőn rég szétesett falanxok, restek
elé esik bús fallikus alakban.
Nem győz megint csak beleesni, nőkbe főleg,

s hogy feltűnjön, az ablakból esik jókor.
Te vagy az esetem, estelen kiáltom,
gyere, te fess, szeress, együtt esünk,
habár a ház csupán staffázs, nagy esemény
e gyakori visszaesés: esik a nő,
te utána, felicita, hiába – fals.

HIÉNÁK A CENTRAL PARKBAN

Ha egy borús délután
szólnának, hogy vigyem
sétálni a pokol kutyáját,

s Perszephoné, nyakig a munkában,
mert épp teleket gondolna ki,
rám bízna az alvilági dögöt,

kerítenék három erős bőrpórázt,
mindegyik nyakára egyet, aztán irány
a napvilág meg a Columbus Circle.

Balra egy foltos hiéna-,
jobbra egy barna hiénafej,
köztük a kicsi tisztára cibethiéna:

biztos ez volna a kedvencem.
Semmibe nem mar, nem vihorász,
bobtail, kocogó nő nincs ínnyére,

csak a viharlegyeket nyalja le a taxiablakról.
Hogy hívjam őt meg a két vérszomjast
a tollzivatárban a Bethesda-kútnál?

Lenne szabadító minden kimondott betű!
Énekelnem kéne, nem vádolón – édesen:
Cerberus, Kerberosz, Kerberos – idejössz!